

Arrest

nr. 142 926 van 9 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. POTTIE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 juni 2011 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als EU-werknemer of werkzoekende (bijlage 19) bij de diensten van de Stad Gent.

1.2. De burgemeester van de stad Gent trof op 22 september 2011 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 6 maart 2012 een beslissing tot weigering van

verblijf van met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 4 april 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, 2 lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 21.06.2011 werd ingediend door:

Naam: B.(...), J.(...)

Nationaliteit: Slovaakse Republiek

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister : (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene diende op 21.06.2011 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer / werkzoekende (art. 40 § 4, 1 - wet 15.12.1980). Betrokkene legde niets voor ter staving van deze aanvraag. Op 11.10.2011 werd er aan betrokkene een bijlage 20 zonder bevel betekend door de gemeente. Betrokkene kreeg op die manier de kans alsnog de ontbrekende bewijsstukken voor te leggen.

Wanneer we alle bewijsstukken in het dossier bekijken, dienen we het volgende vast te stellen'

Betrokkene toont aan een inburgeringstraject en Nederlandse les te hebben gevolgd en ingeschreven te zijn geweest bij de VDAB en een aantal interimkantoren. Hij toont ook aan tewerkgesteld te zijn geweest in november en december van 2011 en in januari en februari 2012. Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat alhoewel betrokkene reeds op 21.06.2011 de aanvraag tot verklaring van inschrijving deed, betrokkene pas op het einde van het jaar voor net eerst kan aantonen wat zijn inspanningen concreet hebben opgeleverd. Wanneer dan deze tewerkstelling nader wordt onderzocht, blijkt dat betrokkene in de afgelopen 4 maanden slechts 22 dagen tewerkgesteld was. De laatste 2 maanden was dat zelfs slechts telkens één dag. Op basis van marginale tewerkstelling kan het verblijfsrecht niet toegestaan worden als werknemer art. 50, § 2,1° van het KB van 8.10.1981.

Als werkzoekende kan betrokkene het verblijfsrecht evenmin erkend zien. Overeenkomstig art 50 § 2 3° van het KB dient betrokkene immers aan te tonen ingeschreven te zijn bij de VDAB of sollicitatiebrieven voor te leggen

EN aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken.

Wat betreft de eerste vereiste dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont opnieuw ingeschreven te zijn bij de VDAB (na zijn tewerkstellingsperiode), noch sollicitatiebrieven voor te leggen. Wat betreft de tweede voorwaarde ni. de reële kans op tewerkstelling, blijkt betrokkene evenmin te overtuigen. Het zich inschrijven bij een interimkantoor wil immers met zeggen dat men ook wel degelijk de kans zal krijgen om te werken. De recente tewerkstelling bewijst dit maar al te goed: de effectieve kans op werken liep immers terug tot 1 dag in de maand.

Dit kan bezwaarlijk een positieve evolutie genoemd worden. Verder ontbreekt in het dossier alle informatie over de werkervaring uit het verleden van betrokkene, zijn talenkennis, diploma's, reacties van potentiële werkgevers edm. Vandaar dat met deze gegevens geen rekening kan gehouden worden. Bij gebrek aan enig concreet bewijs van een reële kans kan niet vastgesteld worden dat betrokkene heeft aangetoond aan de voorwaarden te voldoen als werkzoekende.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 14 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), en van de artikelen 40 en 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"Conform artikel 7, lid 3, c van Richtlijn 2004/38 behoudt een burger van de Unie die niet langer werknemer is zijn status van werknemer indien hij zich bevindt in een toestand van naar behoren

vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst voor minder dan één jaar of indien hij in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos is geworden en zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven heeft. In dit geval blijft de status van werknemer ten minste zes maanden behouden.

Krachtens artikel 14, lid 4, b van dezelfde Richtlijn "(an in geen geval een verwijderingsmaatregel ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden worden genomen indien de burgers van de Unie het grondgebied van het gastland zijn binnengekomen om werk te zoeken. In dit geval kunnen zij niet worden verwijderd zolang zij kunnen bewijzen dat zij nog immer werk zoeken en een reële kans maken te worden aangesteld."

Overweging 16 van de preambule van dezelfde Richtlijn verduidelijkt hierbij nog dat begunstigden van het verblijfsrecht niet van het grondgebied mogen worden verwijderd zolang zij geen onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het gastland. Een beroep op dat sociale bijstandstelsel mag bijgevolg niet automatisch aanleiding geven tot een verwijderingsmaatregel. Het gastland dient te onderzoeken of het gaat om tijdelijke problemen, en dient rekening te houden met de duur van het verblijf, de persoonlijke omstandigheden en het bedrag van de al uitgekeerde steun, om te kunnen uitmaken of de begunstigde een onredelijke belasting is geworden voor zijn sociale bijstandstelsel en of tot verwijdering wordt overgegaan. Er kunnen in geen geval verwijderingsmaatregelen worden genomen tegen personen die onder de door het Hof van Justitie vastgestelde definitie van werknemer, zelfstandige of werkzoekende vallen, behalve om redenen van openbare orde of openbare veiligheid.

Artikel 40, § 4 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt: " § 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid bedoelde voorwaarde vervult en hij : 1" hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is 'of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld."

Artikel 42bis, § 2 van dezelfde Wet bepaalt: 'Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1 * in de volgende gevallen: (...) 3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. in dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden'.

Het Hof van Justitie heeft in de zaak Antonissen geoordeeld dat het vrije verkeer van werknemers impliceert dat de onderdanen van de Lidstaten het recht hebben om zich binnen het grondgebied van de andere Lidstaten vrij te verplaatsen en daar te verblijven ten einde er werk te zoeken. De duur van het verblijf van een werkzoekende kan worden beperkt, maar om het nuttig effect van artikel 48 EG te waarborgen, moet de belanghebbende een redelijke termijn worden PPPMH Om zich op het grondgebied van de Lidstaat waarheen hij zich heeft begeven, op de hoogte te stellen van de werkaanbiedingen die bij zijn beroepskwalificatie passen, en om in voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangeworven. Waar het gemeenschapsrecht de duur van deze termijn niet regelt staat het met in de weg aan een wettelijke regeling van een Lidstaat, die bepaalt dat een onderdaan van een andere Lidstaat, die in eerstgenoemde staat werk is komen zoeken, gedwongen kan worden - behoudens de mogelijkheid van beroep - die staat weer te verlaten indien hij er na zes maanden geen werk heeft gevonden, tenzij de belanghebbende aantoont dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft het te vinden. Zaak 292/89.

In casu diende verzoeker op 21 juni 2011 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende. Verzoeker volgde eerst een cursus Nederlands en een inburgeringstraject om als dusdanig zijn arbeidskansen te vergroten. Vervolgens richtte verzoeker zich volledig op de arbeidsmarkt en werd hij tewerkgesteld gedurende de maanden november - december 2011. Sinds 23 december 2012 bevindt verzoeker zich echter in een staat van onvrijwillige werkloosheid Zijn situatie is echter niet uitzichtloos, immers is verzoeker actief op zoek naar werk (stukken 6 - 7) en werd hij verschillende keren opnieuw via uitzendkantoren tewerkgesteld (stukken). Verwerende partij toont daarentegen niet aan dat verzoeker geen reële kans maakt om opnieuw werk te vinden. Evenmin toont verwerende partij aan dat verzoeker een onredelijke belasting zou vormen voor het Belgische sociale bijstandstelsel. Verzoeker geniet geen werkloosheidsuitkeringen en heeft nooit leefloon aangevraagd bij het OCMW (stuk 3). Het valt dus niet in te zien op welke manier hij een onredelijke belasting voor het Belgische sociale bijstandstelsel zou kunnen vormen.

Samengevat schendt de bestreden beslissing dd. 06.03.2012 de artikelen 14 en 7 van Richtlijn 2004/38 en artikelen 40 en 42bis van de Wet van 15 december 1980 om de volgende redenen : Verzoeker toont aan dat hij onvrijwillig werkloos is, dat hij behoorlijk is ingeschreven als werkzoekende en dat hij nog steeds actief naar werk zoekt ;

Overweging 16 van de Richtlijn bepaalt dat Unieburgers niet mogen verwijderd worden zolang zij geen onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het gastland;

Noch artikel 14 van de Richtlijn, noch artikel 42bis van de wet bepalen dat het verblijfsrecht automatisch verloren gaat indien de betrokkene langer dan 6 maanden werkloos is, maar enkel dat het statuut van werknemer ten minste 6 maanden behouden blijft ;

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie (cfr. supra) kan een onderdaan van een andere Lidstaat ook na het verstrijken van de termijn van zes maanden niet gedwongen worden om het grondgebied te verlaten indien hij aantoonst dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans maakt om werk te vinden. Verwerende partij toont niet concreet aan dat verzoeker ondanks zijn inspanningen geen reële kans zou maken op een nieuwe tewerkstelling.”

2.2. Verzoeker verwijst in zijn middel naar de artikelen 7.3, c) en 14.4, b) en naar de considerans (16) van de Burgerschapsrichtlijn. Er dient te worden opgemerkt dat de schending van een Richtlijn nooit dienstig kan worden aangevoerd eenmaal deze in nationale wetgeving is omgezet, behoudens wanneer deze omzetting laattijdig of niet richtlijnconform is gebeurd (cf. HvJ 5 april 1979, nr. 148/78, Ratti, *Jur.*, 1979, 1629) en de bepaling uit de richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk is (cf. HvJ 4 december 1974, nr. C-41/74, Van Duyn, *Jur.*, 1974, 1337). Het betoog van verzoeker wijst niet op een onjuiste omzetting van de Burgerschapsrichtlijn, zodat verzoeker er zich niet rechtstreeks op kan beroepen.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) juncto artikel 40, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
(...)”

2.4. Blijkens het administratief dossier legde verzoeker bij zijn aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) op 21 juni 2011 enkel zijn Slovaakse identiteitskaart neer. Hij werd bij die gelegenheid verzocht om *“binnen de drie maanden, ten laatste op 21/09/2011”* een werkgeversattest of een arbeidscontact voor te leggen. Verzoeker legde echter geen documenten voor en de gemachtigde van de burgemeester trof op 22 september 2011 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), waarbij verzoeker over een bijkomende maand beschikte, *“namelijk tot 11/11/2011”* om alsnog het vereiste werkgeversattest of arbeidscontract over te maken. Verzoeker legde op 11 oktober 2011 een inburgeringscontract voor, een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB en inschrijvingen bij de uitzendbureaus Randstad en JustWork NV. Op 23 januari 2012 legde verzoeker dagcontracten neer voor uitzendarbeid met de desbetreffende loonfiches die 15 werkdagen beslaan in de periode tussen 3 november 2011 en 14 januari 2012. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 22 februari 2012 opzoekingswerk verrichte in de Dimona-databank van de RSZ waaruit bleek dat verzoeker in totaal slechts 22 dagen had gewerkt.

2.5. Verzoeker betwist in zijn middel geenszins de vaststelling dat *“betrokkene in de afgelopen 4 maanden slechts 22 dagen tewerkgesteld was. De laatste 2 maanden was dat zelfs slechts telkens één dag”*. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van deze vaststelling te besluiten dat het om een *“marginale tewerkstelling”* gaat waardoor *“het verblijfsrecht niet toegestaan (kan) worden als werknemer”*.

2.6. Verzoeker lijkt zijn kritiek toe te spitsen op de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris van de erkenning van zijn recht op verblijf als werkzoekende. Op grond van het door de gemachtigde van de staatssecretaris vermelde artikel 50, § 2, 3° van het vreemdelingenbesluit dient de werkzoekende: *“a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgd of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid”* neer te leggen. De

gemachtigde van de staatssecretaris stelde vast *“dat betrokkene niet aantoonde opnieuw ingeschreven te zijn bij de VDAB (na zijn tewerkstellingsperiode), noch sollicitatiebrieven (voorlegt)”*. Wat het bewijs van de reële tewerkstellingskansen betreft, meent de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker niet kan overtuigen aangezien *“Het zich inschrijven bij een interimkantoor wil immers met zeggen dat men ook wel degelijk de kans zal krijgen om te werken. De recente tewerkstelling bewijst dit maar al te goed: de effectieve kans op werken liep immers terug tot 1 dag in de maand. Dit kan bezwaarlijk een positieve evolutie genoemd worden. Verder ontbreekt in het dossier alle informatie over de werkervaring uit het verleden van betrokkene, zijn talenkennis, diploma's, reacties van potentiële werkgevers edm. Vandaar dat met deze gegevens geen rekening kan gehouden worden.”* De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert dan ook het volgende: *“Bij gebrek aan enig concreet bewijs van een reële kans kan niet vastgesteld worden dat betrokkene heeft aangetoond aan de voorwaarden te voldoen als werkzoekende”*. In zijn middel tracht verzoeker aannemelijk te maken dat hij wel als werkzoekende kan worden aangemerkt. De inschrijvingsbewijzen bij de VDAB en de sollicitaties die verzoeker thans als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 4-7), zouden mogelijks kunnen wijzen op een actieve zoektocht naar werk, maar dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat hij de gemachtigde van de staatssecretaris onmogelijk kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. De Raad kan hierop evenmin acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling immers dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)). Als verzoeker op heden meent wel als werkzoekende gekwalificeerd te kunnen worden, staat het hem vrij een nieuwe aanvraag in te dienen.

2.7. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat de bestreden beslissing zou indruisen tegen het door hem aangehaalde arrest van het Hof van Justitie, dat overigens dateert van ruim vóór de thans geldende Burgerschapsrichtlijn. In dit arrest wordt bevestigd dat een wettelijke regeling die de termijn om het zoeken naar werk beperkt tot zes maanden, waarna de betrokkene desgevallend gedwongen kan worden verwijderd, niet indruist tegen het Unierecht (HvJ 26 februari 1991, C-292/89, *Anthonissen*, § 21). In verzoekers geval verliepen tussen zijn aanvraag en de uiteindelijke beslissing met verwijderingsmaatregel meer dan acht maanden waarbinnen hij niet heeft aangetoond dat hij nog als werkzoekende kan worden beschouwd, zodat er op dit punt allerminst een probleem rijst.

2.8. Het betoog van verzoeker inzake artikel 42bis, § 2 van de vreemdelingenwet en het feit dat hij geen onredelijke belasting zou vormen voor het Belgische sociale bijstandstelsel, heeft geen uitstaans met de bestreden beslissing aangezien de door verzoeker geschetste situatie betrekking heeft op burgers van de Unie van wie het recht op verblijf op grond van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet aanvankelijk werd erkend, doch nadien werd beëindigd, terwijl verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden nooit werd erkend aangezien hij niet als werknemer of werkzoekende in de zin van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet kan worden gekwalificeerd.

2.9. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op de artikelen 7 en 14 van de Burgerschapsrichtlijn. Er werd geen schending van artikel 40, § 4 of artikel 42bis, § 2 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN